

המור השביעי

נְכִסֵי בְרוּל

מה נאמר ונדבר? מתהלך הצבור
לא כתמול. לקאורה אין שנוי בו
כזרת
אבל חל בו דבר-מה...
הוא לא הוא... בקצור,
אין ספק: זו בריה אונרת.

הוא לא הוא. לא קלסטר מסגר
ומגף...
לא! פנים הוא מאיר... כלו מרץ
שופע...
משליך כסף כאלו הכסף הוא גבב...
מגחף... לעצמו על כחף טופח.

ואומרים מכריו כי שמעו אות-באות
איך בלאט אל עצמו ממלמל הוא
בסתם:
"כבר מזמן, הוה לכל הרוחות
הטובות
לא הרגשתי עצמי קצת בסדר"...

משנה. עת הוגה המצב נכאים,
עת האפק מקדיר ומזרה הרשת,
בו עוברת ממש כמין רוח חיים,
מין נימת עליצות מפרשת...

כן, בשביל שהכר תכירנו אישית
אל תראה את טיבו בימי
שקט-לא-שקט
הב לו עת של חרום... אך בזאת...
מקשית...
חמורה... מהלטה... מבהקת!

הה, בריה משנה. נעורים בו גונים
חדשים. ולבו טוב עליו. וראה: פתע
נעשה הוא צעיר ככמו שבע שנים...
השפעת האויר לבטח.

אין פרוש הדבר כי הלב בו ישיש
על עתות ברעה. זאת לא זאת.
הפרוש הוא
שנדלק בו הגץ הממרה-להכעים
אשר בין המצרים כה דרוש הוא...

למראה הגופתו, מול קצפו של
נחשול
מתעורר כמין רגש חמים
(כך שמעתי)
אלי זה הצבור הלקוי. הרף כל
יש בו... יש בו דבר מה סימפטי.

יש בו איזו תוספת-תבלין-כעקר,
הויה גוססה, חבויה ונוכחת.
הוא רוכל ותרש ופועל ואפר,
והוא עוד-משהו כלו יחד...

בראותו את עגול המצור הנסגר,
את אויביו שהנה יתחזקו שבועמים,
שוב נגלה ונהשף בו אותו הגרגר
שאליו תשברנה שנים.

זהו נכס שאין לו תחליף. זהו כלי
הנוצר כחות עם כי יגבר ויחי.
זו ממת. אין קונים זאת
בשוק האנגלי,
אין קונים זאת בשוק הצ'כי.

ולכן: לא ניצה מהרבות את מנין
כלי האש למגן. בלי לצפות
אלי הסד.
אבל טוב שאתנו כבר זה הקנין
שאיננו נרכש בכסף...

כי הרי מעלה מיחדת לו עוד:
לא רק עת ההרום מיעדת לפעל בו.
הוא ראוי ואפילו ראוי עד מאד
גם לגיר ובנין. אכן כל-בו...

אל גניח לו כי ישמט מן היד
אם תשרף מתיחות ותשקע שקע
יתכן וכל גל האיבות לא גועד
אלא רק לחשמו ולנסך בו פת.

יתכן כי יברר, אם האש לא תרעם,
כי בלי-דעת חשי חשפוהו צרינו
לא פדי שיחושו אותו על עורם,
כי פדי שנבנה בו צרינו...

ואם כך — בחקמה יעשה. כי לחרש
ולבנות מיעד זה הכלי לעת-צות.
אך באם הוא ירד לרודן על הראש,
לא יהיה הוא זקוק למצנפת.